

MONTSE BARDERI | Escriptora

● **Tenc 50 anys** ● Vaig néixer a Sabadell ● **Vaig llicenciar-me en Filosofia per la Universitat de Barcelona** ● Som escriptora, periodista i filòsofa, amb el master en estudis de gènere i de Periodisme per la UB i UAB ● **Des de fa dos anys som assídua a Menorca** ● Avui seré a l'IES M. Àngels Cardona parlant als de 1r de Batxillerat sobre 'El feminisme al segle XXI' i 'L'amor romàntic' ● **Demà divendres (20 h) xerraré a la Biblioteca de Maó sobre 'Dones úniques que fan llegir i pensar com na Teresa Pàmies'**

«L'amor s'ha de donar entre iguals»

Entre els llibres de Barderi hi és el de relats il·lustrat 'Dones úniques. Dones d'aquí que no podràs oblidar'. També ha participat en el de la menorquina Carolina Torres 'Cómo vivir una enfermedad incurable'. Foto: GEMMA ANDREU

Joan Mascaró M.

Acabada de nomenar comissària del centenari de l'Any Pàmies per part de la Institució de les Lletres Catalanes, Montse Barderi Palau (1969) parlarà demà a la Biblioteca de Maó sobre «Dones úniques» i el cas de Pàmies. Abans, però, avui, serà a l'IES M. Àngels Cardona de Ciutadella per rallar als alumnes de 1r de Batxillerat, que abans hauran llegit un fragment del seu llibre «El amor no duele», sobre «El feminisme al segle XXI» i «L'amor romàntic».

Existeix l'amor romàntic?

—Evidentment que sí, no tant en el sentit històric de romàntic com a moviment cultural del segle XVIII, sinó una forma de fer anomenada romàntica de regalar flors, dedicar cançons, ser detallista, posar espelmes per sopar... El romanticisme no és dolent, al contrari, em sembla bonic. El problema és quan moltes dones es deixen sotmetre en l'amor

per idees romàntiques. Amb idees com «l'amor ho supera tot» poden suportar el que cap dignitat de dona hauria de tolerar.

Un amor que fa mal és amor?

—No, no és amor. O és l'amor d'algú que no és bo. Tothom estima des de qui és, un amor que fa mal és l'amor d'algú que no mira per l'altre, que no en té cura, que no cerca el seu bé. Cal fer-se enfora d'algú així.

Llavors, t'ha de fer patir qui t'estimes o el patiment és una qüestió de cadascú?

—Patir per a què? Si pateixes perquè la persona que estimes t'ha demanat per favor que deixis de fumar és un tipus de patiment amb sentit, si pateixes perquè està malalt també és un patiment amb significat. Si pateixes perquè passa de tu, perquè no et tracta bé, perquè t'ha vexat... aquí ja no hi ha situacions de la vida sinó el que dèiem: algú que no té cura de tu.

Que l'amor que fa mal no és amor es basa en Aristòtil, però més que d'amor aristotèlic hem sentit a parlar del platònic. De forma breu, quines diferències hi hauria entre

l'un i l'altre?

—L'amor platònic el podem veure en l'obra «El banquet» de Plató i el mite de l'androgín, d'un ésser tan complet i perfecte que els déus el van separar i després cada part es busca l'altra. Però la pregunta es refereix a una versió més popular, que és un amor que no necessita contacte sexual per ser viscut. Hi ha relacions molt fortes, molt intenses, sense necessitat de contacte físic. No és bo ni dolent. En canvi, l'amor aristotèlic, el de l'encontre entre dues persones nobles que es fan mútuament el bé, ha de ser per força una bona relació. D'entrada perquè intentar ser noble ja és una tasca que comporta tota la vida.

I així, com definiria l'amor?

—Bé, la meua definició és aristotèlica. Seria l'encontre entre dues persones nobles que es fan mútuament el bé.

Parla de persones nobles, però què vol dir ser noble?

—Vol dir tenir cura de la pròpia vida, dels propis talents, tenir una vida pròpia i amb sentit, amb interessos culturals, que sàpiga estar bé en solitud, una persona rica interiorment,

que té vida espiritual. Estimis a qui estimis sempre arribaràs a la noblesa de l'altra, i és açò el que farà que una relació es pugui mantenir.

La dependència és pròpia de l'amor o no n'hi ha d'haver de dependències en una relació amorosa?

—Hi ha d'haver dependència. La dependència no és dolenta. Som éssers dependents. Com diu Plató, per viure sense amor hauriem de ser uns animals o uns déus. El problema és dependre d'algú que et fa mal, que no t'estima, que et tracta malament.

Quin és el model afectiu imperant actualment?

—En general no ho sé, però em preocupa que els joves tinguin accés a la cultura pornogràfica des de molt joves, i açò afecta a una mala manera de viure la sexualitat i l'afecte. I també la cultura de la violació. Em sembla molt negatiu la hipersexualització de les noies tan joves, els models de dona insaciable sexualment que trobem en moltes cantants amb escots delirants... Crec que hauríem de crear models d'amor més profunds i interessants, menys basats en l'estètica.

I tot açò que esteim parlant, té a veure amb el feminisme del segle XXI? En quin sentit?

—En aquest model aristotèlic que jo he adaptat al meu temps, la dona té tractament de persona noble, igual que l'home. El feminisme és essencial per poder-nos relacionar d'igual a igual, sempre. I és la gran revolució, l'única possible perquè capgira i transforma cada estament de la societat. Per tant, sí, i tant, l'amor s'ha de donar entre iguals, no entre sotmeses i una pretesa raça superior masculina.

Demà divendres 8 de març, a la Biblioteca de Maó parlarà de «Dones úniques». Què hi explicarà en concret, just per fer-ne una pinzellada?

—Sí, és un llibre il·lustrat d'aquí, de tots els indrets, també les Balears, de tots els àmbits i de totes les èpoques. Hi ha la teva i la que no t'esperes. Quina és la teva? La Capmany, la Rodoreda, la Roig... i la que no t'esperes és un munt de dones amb vides extraordinàries de les quals no identifiquem el nom, però que quan descobrim la seva història no la podem oblidar mai.

LA GUÍA QUE DA VALOR A LA GASTRONOMÍA MENORQUINA

SI BUSCAS EL SABOR AUTÉNTICO DE LA ISLA...

DÉJATE GUIAR

100 Mejores Restaurantes de Menorca

Guía Matoses 2018-2019

De venta en los restaurantes seleccionados, en las librerías de la isla y en las oficinas del diario MENORCA de Mahón y Ciutadella.

6€

